

Ja a svet okolo

„Pozri, ten je ale divný!“ hovorím Martinovi, popritom ako lížeme zmrzlinu v tento teplý čas. „Traky a cylinder, taký trapoš“ dodávam a ja s Maťom sa ideme popučiť od smiechu. Ako sa tak prechádzame námestím, blesol mi v hlave nápad. „Hej, Maťo!“ pýtam sa ho, „nechceš schladiť?“

„Čo máš na mysli?“ pýta sa.

„No predsa akváč!“ pohotovo odpovedám.

„Ale nie, mne sa nechce!“ odpovedá ako obvykle.

„Tak ja potom idem, nechcem presedieť celé prázdniny, ako minulý rok. Čau!“

„Čau!“ odpovedá.

A kam som sa ja vybral? Táto otázka ma trápi dodnes. Proste som šiel do sveta. Srandujem, šiel do najbližšej Samošky po snikersku. Ale aj to je predsa časť sveta. Aj cestou do obchodu spoznávam, vždy som spoznával a vždy budem spoznávať.

„Stále sa niečo mení, či už okato alebo veľmi málo!“ pomyslel som si a po tejto myšlienke som ostal v úžase, že čo som to práve zo seba vypotil.

A keď už som v tom obchode, tak som zobral rovno dva keksy. Bola zľava, no neber to. Vidíte a práve sa to stalo. Znova niečo nezvyčajné. Znova sa niečo zmenilo. Pritom tak málo, ale mne to dalo tak veľa. Jediná zľava mi vyčarila úsmev na tvári. Ak vám toto nestačilo, tak sa na to pozrite z inej perspektívy. Myslíte si, že keby sa vo svete nič nedialo, nič nemenilo, tak by boli noviny a časopisy? Prečo je potom v každom druhom časopise ajfón s piatimi fotoaparátmi? Pretože sa stále niečo mení.

Ale späť ku mne, mozog toho narozprával už dosť. Od tejto chvíle chcem vidieť, cítiť a spoznávať svet okolo. Je toľko vecí k videní.

Ako som tak išiel z obchodu, tak som zazrel staršiu paniu s nákupom, ako sa snaží ísť cez cestu. Rozmýšľal som, že čo mám urobiť, avšak rozhodol som sa správne a pomohol som jej. Ďalšia zmena. Mňa to nič nestálo, ale paniu to veľmi potešilo, ba aj jej moja pomoc zlepšila deň, takisto ako aj mne.

Pokračoval som vo svojej ceste svetom. Prvá zastávka- les. Už viete, čo chcem napísať, a aj tak to napíšem. Ďalšia zmena, tentokrát preto, pretože za normálnych

okolností by som bol už doma a drvil nejaký krvák na mojom kompe. Avšak túžba po poznaní predčila moje očakávania a posunula hranie hier o prioritu nižšie.

„V lese sa zdá svet krajší.“ pomyslel som si. Čerstvý vzduch sa nedá porovnať s tým mestským a hlavne tu nie je také teplo. „Každopádne som si našiel fajn miestečko na oddych hneď vedľa ľadového potôčika.“ hovoril som si v mysli.

Keďže už bolo sedem hodín, tak som sa rozhodol, že už nič také veľké nepodniknem. Len som sa tak prechádzal a pozoroval ľudí, čo majú oblečené. Znova tam bol ten týpek s cylindrom na hlave, ale ja som sa už nesmiel, pretože som pochopil, že zmenu a rozhodnutia ľudí musím rešpektovať. Len som si uvedomoval, aká je zmena zvláštna a prečo ju ľudia nevitajú s úsmevom na tvári. „Pretože sa boja nových vecí a návykov.“ povedal som si v duchu a popritom som jedol druhý keksík.

Bol som na seba hrdý. Prežil som super deň a nepotreboval som k tomu ani obrazovku. Naučil sa to, že zmena je dôležitá preto, pretože potom by bol život nudný a o ničom.

Na hodinkách mi práve svieti čas devätnásť štyridsaťtri a podľa mňa už je čas ísť domov.

Pred bytom stálo novučičké fáro. Ešte sa blyšťalo. To človek nevidí každý deň. Ďalšia.... vy už viete čo.

Keď som vstúpil do bytu mama ma privítala s úsmevom na perách a “nečakane” sa ma spýtala: „Ako bolo?“

A ja som už klasicky odpovedal: „ Ako vždy, bola nud... .“ A vtedy ma mozog stopol. Dostal som proste blokádu. Ja som svoju odpoveď prehodnotil a povedal: „Bolo super, dnes bol výborný deň!“ Ďalšia

Večer som ešte premýšľal o dnešnom vydarenom dni a od dnes sa riadim mottom: „Ja a svet okolo sa jednoducho meníme!“ A vy už viete, čo bolo na tejto vete nezvyčajné. No predsa..... .

Koniec!

